

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 196. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387872160/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

gaaet. – Der blev en almindelig Glæde; og den Dag tænktes ikke mere paa Rejsen.

Ved Bordet blev den dobbelte Forbindelse højtidelig fejret med behørig Skaaler, Trompestød og Sange; blandt hvilke udmærkede sig een, digtet paa staaende Fod af den løjerlige Degn, ved sit gammeldags Tilnit og sine uforblommede Hentydninger paa det forventede Offer. – Enhver var lystig paa sin Viis; men ingen meer end gamle Conector. Han kunde ej engang sidde rolig paa sin Stol; men gik om saa til Een og saa til en Anden, og declamerede latinske Vers baade til Lærde og Ulærde. Det gik endog saavidt at han istemmede: *«gaudeamus igitur.»*

Da den var udsungen, sagde han til Broderen: »Christian! denne Dag er den skønneste i mit Liv; der er intet i Verden, som kunde gøre mig gladere, end jeg nu er» – »Det skal du ikke bande paa!» svarede Captainen med en ganske sølsom Mine; og hviskede derpaa noget til sin Kjereste. Begge stode op og fulgte ud efter Captainens Tjener, som Dagen iforvejen var ankommen med sin Herres Tøj, havde hjulpet til at varte op ved Bordet, og nylig sagt noget til ham, der med eet gjorde ham ganske alvorlig.

De kom ikke igjen; og nu blev jeg kaldet ud. – Da jeg traadte ind i det Værelse, hvor de tre befandt sig, vendte Captainen sig om imod mig, holdende et stort Silkeklæde i den ene Haand, og et Strykke beskrevet Papiir i den anden. »Der synes at opgaae et Lys» sagde han med en dybsindig Mine; »men hvad det lader os skimte forekommer mig saa sølsomt, at jeg frygter det kunde være en Lygtemand. Seer De! min Tjener her – De kan ikke tvivle paa hans Sanddrøhede, han har været hos mig i mange Aar – De veed dog Alices Historie, saavidt nemlig hun selv og vi to (han pegede paa Comtessen) kjender den?» – Jeg bejaede det. – »Vel!» vedblev han, »min Tjener paastaar ogsaa at kjende hende, ja at han har kjendt hende længere end vi andre, og at han kan følge hendes Tilbagespor lige op til Østersøens Bredder. – Som en fattig og frendløs Dreng lod han sig hverve til Rosettis Trup som Oppasser og da han blev større, som Maskinkarl. Han fortæller: at da de for noget over tyve Aar siden gav Forestillinger i Rostok, var han og een af Springerne en Dag gaaet ud fra Byen, og langs med Havet, for at skyde Strandfugle. Da see de noget mørkt komme drivende til Land. De gaae hen for at tage imod det, og opdage, at det er Ruffet af et Skib. Saasnart de havde faaet det slæbt helt op paa